

ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΑΓΑΠΕΣ

Τὸ ποίημα τοῦτο ἀφιερῶνω στὸν ποιητὴ Κ. Ν. Κωνσταντινίδη, ὄχι γιὰ τὴν ποῦ δὲ μοῦ πρέπει τιμὴ, τὴν ἐπιγραφὴ δηλονότι μὲ τὸ ἀσήμαντ' ὄνομά μου, στὸ βιβλίο του τὰ «Βάλαμα», τοῦ ὕμνου του πρὸς τὴ δόξα τοῦ ἰδεατοῦ Ποιητῆ· ἀλλὰ γιὰ τὸ καλοστόχαστο συνταίριασμα τοῦ ὕμνου αὐτοῦ πρὸς τὴν ἰδέα Σόλνες τοῦ οἰκοδόμου, τοῦ Ἰψενικοῦ ἥρωα ποῦ ἐξαίρετα συμβολίζει τὴν ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τῶν ὑψηλότατων ποιητῶν. Καὶ τὸ γκρέμισμά τους ἀπὸ τὰ ὑψη θριάμβος πάντα. Τὸν εἶδε ἡ Ἴλντα Σόλνες τὸν οἰκοδόμο, καὶ τὸ φώναξε: "Εφτασε στὴν κορφή. Τὶ ἄλλο;

“Ὅλες τις ἀγάπες τις ἀγάπησα,
πιὰ δὲν ἔχω τίποτ' ἄλλο
σκιάχτρο ἢ φῶς νὰ πλάσω μέσ' στὴ σκέψη μου,
μέσα στὴν καρδιὰ φωτιὰ νὰ βάλω.
Τὸ διαβατικὸ μεθύσι μέθυσα,
μ' ἔδειρε τὸ πάθος τὸ μεγάλο,
ἢ καρδιὰ μου εἶν' ἄδειο γυαλοπότηρο,
εἶν' ὁ νοῦς μου σὰν τὴ νεκροθάλασσα,
ὕστερ' ἀπὸ κῆμα καὶ ἀπὸ σάλο.

Τὶς ἀγάπες πάρτε μου ποῦ ἀγάπησα
καὶ φυτεῦτε τις ἱτιῆς καὶ κυπαρίσσια,
γύρω ὀλόγυρα στὸ μνήμα μου ποῦ τὸ ὄσκαψα
μὲ τὰ χέρια μου τὰ παιδικίσια.

Ἄπ' τὰ πρῶτα πρῶτα νιάτα μου ἓνα σάβανο
 σὰ νὰ τὸ εἶχα ἀρχίσει νὰ τὸ ράφτω·
 ὡς τὰ χιονισμένα ἔτουτα χρόνια μου
 μὲ τὰ χέρια μου δὲν ἔπαισα τὸ μνήμα μου
 νὰ τὸ σκάφτω.

Ἔτσι κάποιο δειλινὸ πὺν ἀγάλια σβύνοταν,
 μέσ' στὰ χέρια μου ἀγκαλιὰ τὰ γόνατά μου,
 νὰ μαζώξω τὴν ψυχὴ μου σὰ νὰ γύρευα
 στὴν ἀσκητικὴ τὴν κάμαρά μου,
 ἓνα βράδι πὺν ὄση ἡ γλύκα του, καὶ ἡ πίκρα του
 τόση γίνονταν γιὰ νὰ μὲ συνεπάρη,
 πλούσια πρὶν μοῦ τ' ἀσημώση τὸ ἔρμο σπίτι μου
 τὸ ρωμαντικὸ φεγγάρι,
 μὲ βαρὺ σκυμμένο τὸ κεφάλι μου
 πρὸς τὴ γῆ, σὰ νὰ περίμενα ν' ἀνοίξῃ
 καὶ νὰ μὲ δεχτῇ
 γιὰ νὰ μὲ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν πλήξῃ
 κι ἄπ' τὴν κούφια συλλογὴ,
 τέτοια ψιθυρίσματα ψιθυρίζα
 μὲ τὸ στόμα πὺν δὲν εἶτανε τὸ λάλο
 τοῦ πουλιοῦ τοῦ ψάλτη στόμα·
 ὅλες τις ἀγάπες τις ἀγάπησα,
 γιὰ νὰ γείρω πιά δὲν ἔχω τίποτ' ἄλλο
 ἀπὸ τὸ χῶμα.

Καὶ ὅταν τὸ κεφάλι ξανασήκωσα
 μὲ τὰ χέρια μου ἀγκαλιὰ στὰ γόνατά μου,
 Σ' εἶδα καθισμένη ἀγνάντια μου ἔξαφνα
 στὴν ἀσκητικὴ τὴν κάμαρά μου,
 Σ' εἶδα καθισμένη ὀλόλευκη,
 Σ' εἶδα ὀλόφεγγη μπροστά μου,
 σὰν ἔρωτικό κρυφοκαρτέρεμα,
 σὰν παθητικὸ σπαρτάρισμά μου.
 Καὶ εἶτανε τ' ὀλάσπρο σου τὸ φόρεμα
 σὰν τὸ φόρεμα ἑνὸς γάμου,
 καὶ τὰ πόδια σου λευκόφτερα, καὶ γύρευαν
 σὲ περιστριῶνες νὰ φωλιάσουν,

καὶ τὰ μπράτσα σου γυμνὰ κι ὄλο καὶ ἀνοίγονταν
κάποιον ἴσκιο νὰ σφιχταγκαλιάσουν.

Καὶ τὰ μάτια σου καὶ δλάνοιχτα καὶ ἀμίλητα
καὶ ἀπὸ φῶς θησαυρισμένα,
σὰ νὰ θέλανε νὰ εἰποῦν τὰ δὲν τολμούσανε
τὰ χειλάκια σου τὰ τρεμοσφραγισμένα.

Καὶ τὰ κόκκιν' ἀσπροπλούμιστα γαρούφαλλα
καὶ τὰ γιασεμιὰ τὰ ὄλοχιονάτα
ψευτοζώντας μέσα στ' ἀνθογυάλια τους,
πλάνα δνείρατα δροσάτα,
σὰ νὰ περιμέναν κάποιο σύνθημα
γιὰ τὸ πέρασμά σου, νὰ στρωθοῦν
νὰ σοῦ γίνουν στράτα.

Ὅλες τις ἀγάπες τις ἀγάπησα,
καὶ πιά τίποτε σ' ἐμὲ δὲ θὰ μοιράσουν
τῶ Μοιρῶνε οἱ Μοῖρες, τίποτε,
καὶ ὦ φερμένη σὰν ἀπ' ὄλες τις ἀγάπες μου,
καὶ σὰν ὄλες μου οἱ ἀγάπες Ἐσὺ νὰ ἴσουν . . .